

JOY
FIELDINGOVÁ
SLEPÁ
ULIČKA

Každý z nich má motiv
a každý vlastní zbraň

IKAR

The background of the book cover is a black and white photograph of a person's legs in white stockings, standing on a balcony with a decorative metal railing. The person's feet are visible at the bottom of the frame.

JOY FIELDINGOVÁ SLEPÁ ULIČKA

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Joy Fielding
CUL-DE-SAC

Copyright © 2021 by Joy Fielding Inc.
All rights reserved.
Translation © 2022 by Tamara Chovanová
Cover design © Juraj Šramko
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Cul-de-sac (Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC,
New York 2021) preložila Tamara Chovanová.

Verše preložila Jana Bálíková.

Redigovala Anna Šikulová.

Korigovala Klaudia Podolcová.

Obálku navrhol Juraj Šramko.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 974. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8611-5

Venujem Haydenovi a Skylar

PROLÓG

NORMÁLNE JE TO TAKÁ TICHÁ ULICA. SKROMNÁ, nenápadná ulička strednej triedy. Nie je to miesto, aké by si človek dával do súvislosti so šokujúcimi udalosťami tej horúcej júlovej noci. Spýtajte sa ktoréhokoľvek obyvateľa, všetci sa zhodnú v názore, že nikto z ich susedov sa im nezdal schopný takého chladnokrvného, ohavného činu.

Ako sa to mohlo stať? budú sa pýtať, keď sa na druhé ráno zhromaždia, rozochvení, hoci je horúco, krútiac hlavami a kolektívne, ako jeden, zhrození. Vydesilo ma to. Myslel som si, že to strelil výfuk na aute. Alebo zvyšné petardy z oslavy.

Takejto ceste sa vraví slepá ulica. Prebrali sme francúzsky názov *cul de sac*, čo možno doslovne preložiť ako dno vreca (odvodené z latinského *culus*, čo znamená *dno*). Pôvodne to bol termín z anatómie a znamenal „cievu alebo trubicu iba s jedným otvorom“, ale tu, v Palm Beach Gardens na Floride, tak ako inde v Severnej Amerike, to označuje nie dlhú uličku, na ktorej konci sa treba otočiť do kruhu.

Predstavte si konskú podkovu. A teraz si predstavte päť domov, doslova ako cez kopirák – skromných, jednoposchodových domov vymalovaných naružovo, nažltlo a nabroskyňovo, pričom každý má garáž pre dve autá – rozmiestnených v pravidelných rozstupoch pozdĺž tej podkovy,

jeden na ohybe, dva po každej strane. Medzi domami rastú rozličné palmy, od trávnikov pred domami oddeľuje dláždenú cestu iba chodník. Cez trávniky vedú krátke cestičky lemované kvetmi, pred každými dverami sú dva schodíky.

Ulica sa úradne, no neodôvodnene, nazýva Carlyle Terrace a nachádza sa pri Hood Road, nie veľmi rušnej ceste vedúcej na východ aj na západ medzi platenou diaľnicou Florida Turnpike a Military Trail, a je to len desať minút jazdy k oceánu a čo by kameňom dohodil k mnohým súkromným ohradeným golfovým komunitám, ktoré sa vyskytujú v tejto oblasti.

Na prvý pohľad sa zdá, že ľudia, ktorí žijú na tejto ulici, sú priemerní, dokonca nudní – nedávno rozídená matka s dvoma deťmi, doktor a jeho manželka zubárka s dvoma synmi, ďalší manželský pár s tromi potomkami, ovdovená stará matka a mladý manželský pár, zosobášeny pred necelým rokom. Majú obyčajné starosti, finančné ťažkosti, problémy s tínedžermi, so žiarlivosťou, každodenné spory manželského života. Nikto by netvrdil, že to boli len zapálené sviečky na stole a tichá hudba. Občas ste začuli zvýšené hlasy, cez okno sa ozývala hádka, nečakaná zvada, dokonca buchnutie dverí.

Šírili sa aj klebety – táto má možno milenca, tamten je možno alkoholik, tamtá si o sebe namýšľa, že medzi nás nepatrí, je pre nás pridobrá. Koniec koncov susedia radi klebetia.

Najmä ak im dáte na klebety dôvod.

Sean Grant, jeden z obyvateľov Carlyle Terrace, rád cituje vetu: *Kto vie, aké zlo číha v srdciach mužov?* Naráža pritom na rozhlasovú reláciu, ktorú počúvali ešte jeho rodičia, keď on bol malý chlapec. *Tieň to vie*, odpovie si jedným dychom a citát dokončí zlovestne stíšeným hlasom.

V tejto slepej uličke v tvare podkovy, lemovanej stromami, nevedúcej nikam, je veľa tieňov. A tiene sú ako stvorené

na skrývanie tajomstiev, tie v nich rastú, ba prekvitajú. Až kým niektoré nenarastú prívysoke, nedajú sa zadržat' a vybuchnú ako smrtiaci granát, ktorý ľahkovážne hodila nejaká ruka a ktorý navždy roztrieštil fasádu pokoja, úzkostlivo predstieranú svetu, takže kosti, krv a ilúzie sa rozleteli, kam oko dovidelo, ďaleko za hranice toho, čo dokáže rozum pochopiť.

Človeku teda možno odpustiť, ak si najprv myslel, že výbuchy, ktoré zaduneli uprostred horúcej júlovej noci, boli výbuchy petárd, ktoré niekomu zvýšili z Dňa nezávislosti, alebo to bol výbuch z výfuku na aute, nie zbraň, ktorú niekto držal pár centimetrov od niečej hlavy.

Nemôžem tomu uveriť. Ako sa to mohlo stať? budú si mrm-lať susedia dookola. Bol tu vždy taký pokoj. Taká tichá ulička.

KAPITOLA 1

JE ZAČIATOK MÁJA, DO OSUDNEJ UDALOSTI TEJ SPARNEJ letnej noci sú ešte dva mesiace a rádiobudík zobudí Maggie McKayovú o šiestej ráno ako každý pracovný deň od začiatku školského roka. Načiahne sa cez prázdnu polovicu manželskej postele a rázne umlčí protivné tóny piesne *Oh, what a beautiful morning*, prv než sa refrén zopakuje.

Možno by mala preložiť ten rádiobudík na svoju stranu postele, aby sa nemusela načahovať tak ďaleko. Alebo by aspoň mohla nastaviť budík tak, aby hral inú skladbu. Nenávidí tú pieseň. Zbytočne jej pripomína, že Florida je kraj, kde je každé ráno krásne, aj tak ju neznáša.

Ale nepreložila budík ani ho nenastavila inak. A zrejme to ani neurobí. Pretože v jej živote nastali v poslednom čase zmeny. Až priveľa zmien.

Oh, what a beautiful morning, to bol Craigov nápad. Jemnejší spôsob, ako sa každé ráno zobudiť, bez prenikavého drnčania, ktoré ich prudko vytrhlo zo spánku do stavu vedomia. Ty máš už aj bez toho dosť podráždené nervy, pripomenul jej celkom zbytočne. Mala by si mať menej stresu, hovoril. A on potreboval, hoci to nepovedal – možno si to vtedy ani neuvedomoval – menej Maggie.

Niežeby mu vyčítala, že sa im rozpadlo manželstvo, to nie. Bol to jej nápad, aby sa presťahovali do Palm Beach Gardens. Začneme odznova, povedala mu, keď prvý raz predniesla návrh, aby vytrhli rodinu z koreňov, opustili svoj domov, zanechali priateľov aj kariéru v Los Angeles a presťahovali sa na opačný koniec krajiny. Nový začiatok! Bude to tak pre každého lepšie.

Takmer tie isté slová vyslovil Craig, keď si pred tromi mesiacmi zbalil veci a odsťahoval sa. „Je mi to ľúto, Maggie,“ povedal a tváril sa, akoby to myslel vážne, „jednoducho už takto ďalej nevládzem.“

„Poser sa,“ zamrmle teraz Maggie ako každé ráno od jeho odchodu. „Posratý zbabelec.“ Prekotúľa sa na svoju stranu postele, cez jemnú bavlnenú pyžamu cíti chladnú plachtu, otvorí hornú zásuvku nočného stolíka vedľa vankúša. Rukou nahmatá studený hladký Glock 19, ukrytý pod pestrými šifónovými šatkami. Pištoľ kalibru 9mm je najobľúbenejšia zbraň v Spojených štátoch, je malá a spoľahlivá. Aspoň to jej povedal predavač, u ktorého ju kúpila v to isté popoludnie, keď sa Craig odsťahoval.

Craig trval na tom, že nechce mať v dome zbraň, aj napriek tomu, čo sa stalo. Napriek, božeuchovaj, všetkému, čo sa mohlo stať a pravdepodobne sa stane, len čo sa priveľmi uspokojia, namietala márne. *Ak si skutočne chceš, aby som mala menej stresu, premýšľa teraz, keď drží v ruke pomerne ľahkú zbraň, táto hračka by mi pomohla, aby som sa uvoľnila, oveľa viac než tá nemožná pieseň zo starého broadwayského muzikálu.*

Ale je to klasika, počula jeho námietku.

„Poser sa,“ odvetí, nedá sa očariť hudbou a vráti pištoľ do zásuvky. Vykotúľa sa z postele, bosá prejde po laminátovej podlahe po úzkej chodbe k izbám svojich dvoch detí. „Erin!“ zakričí, zaklope na dcérine dvere, až potom ich

otvorí, počuje, ako tínedžerka stoná pod kopou prikrývok. „Treba vstávať, srdiečko.“

„Choď preč,“ ozve sa tlmená odpoveď.

Maggie vycúva na chodbu, vie, že by sa zbytočne hádala. Dcéra zostane v posteli, kým bude vládvať počúvať matkino napomínanie, až potom sa zníži k tomu, aby vstala a obliekla sa. Ďalších dvadsať-tridsať minút strávi v kúpeľni, tam sa učeše, namaľuje. Raňajky odmietne. Nebude sa chcieť rozprávať, neodznie nič, čo by aspoň trochu pripomínalo rozhovor, ani s mamou, ani s mladším bratom. Pozrie na mobil, pohodí vlasmi a prevráti oči toľko ráz, že Maggie by to ani nevedela zrátať. A keď si konečne sadne vedľa matky do čierneho esuvečka, spomenie si, že zabudla na čosi životne dôležité – občas na nedokončenú domácu úlohu, ale zvyčajne na mobil (nechala ho v kúpeľni, keď si naposledy kontrolovala mejkap), takže meškajú ešte viac. Možno si spomenie a možno nespomenie, že treba znova zapnúť alarm, a v tom prípade musí Maggie vystúpiť z auta a urobiť to sama. Maggie odvezie deti do školy, najprv vyloží Lea, potom Erin, tá vystúpi z auta bez obzretia rovno vo chvíli, keď zvoní školský zvonec.

„Vieš, tomuto by sme sa mohli vyhnúť,“ počuje Erin. „Stačilo by, keby si...“

„Nebudeš mať vlastné auto.“

„Prečo nie? Ocko by mi určite zohnal niečo dobré...“

„Nebudeš mať vlastné auto.“

„Načo mám vodičský, keď mi nedovolíš jazdiť? Okrem toho keby som mala vlastné auto, nemusela by si nás každý deň rozväzovať do školy a zo školy. Mohla by si si nájsť prácu a viesť vlastný život...“

„Mám vlastný život.“

„Mala si ho, ale zahodila si ho.“

„Stačilo.“

„Tuším sa ti páči hrať sa na mučeníčku...“

„Hovorím stačilo!“

Veru stačilo, povie si Maggie, potlačí nepríjemné myšlienky a vojde do synovej izby. Zľahka mu položí ruku na plece. „Leo, zlatko, je čas vstávať.“

Plachý osemročný chlapec sa prevalí na chrbát, otvorí tmavomodré oči, ktoré zdedil po otcovi. „Aký je dnes deň?“

„Streda. Prečo?“

„Takže budeme večerať s ockom?“

„Presne tak.“

„Príde po nás po vyučovaní?“

Maggie prikývne. „Ak tam nebude, keď vyjdeš zo školy, hneď mi zavolaj.“

Leo bez slova odhrnie prikrývku s obrázkom z *Hviezdnych vojen* a vstane z postele, v ruke má obľúbenú hračku, vypchatú postavičku Super Maria, zamieri do kúpeľne, ktorú majú spoločnú so sestrou, skúsenosti ho naučili, že je lepšie ísť tam, kým je voľná.

Maggie sa vráti do svojej spálne. Rýchlo sa osprchuje v druhej kúpeľni, hodí na seba tričko a šortky, prečesá si myšacie hnedé vlasy dlhé po bradu, kedysi boli bohaté a siahali jej po pleciah. *Kedysi*, pomyslí si a spomína si, aká bola kedysi – zamestnaná, sebavedomá, vydatá. „Nezabúdaj, že aj pekná,“ poznamená nahlas a hľadá do vysokého zrkadla na vnútornej strane dverí v šatníku na porazenecky pôsobiacu neznámu ženu. „Kto si?“ zašepká. „Čo si urobila s Maggie McKayovou?“

„Erin!“ zakričí, keď schádza dolu schodmi. Striehne, či nezbadá niečo, čo nie je na svojom mieste. „Je čas vstávať.“ Rýchlo prezrie miestnosti na prízemí – obývačku spojenú s jedálňou na jednej strane schodov, kuchyňu, toaletu a pracovňu na druhej strane – potom vypne alarm vpravo pri dverách.

Vie, že je pochabá – Craig by povedal „paranoidná“, v skutočnosti jej tak povedal viac ráz –, že netreba preskúmať každú miestnosť v dome; robila to každé ráno, odkedy sa sem pred pol druhu rokom pristahovali; nikto nedokáže obísť najmodernejší poplašný systém (trvala na tom, že chce práve taký, hoci stál nehorázne veľa), a aj keby sa niekto dostal dnu, určite by počula na schodoch jeho kroky (presne z toho dôvodu zámerne nie je na schodoch koberec).

Otvorí vchodové dvere, rýchlo sa poobzerá po slepej ulici, zohne sa po ranné noviny. Jej dom sa nachádza na ohybe, takže má dobrý výhľad na dva domy po každej strane. Žltý školský autobus už parkuje pred domom napravo, pripravený odviezť Tylera a Bena Wilsonovcov do ich nóbl súkromnej školy v North Palm Beach. Maggie odpovie na vodičovo kývnutie hlavou trochu nervóznym mávnutím prstov a uľahčene si vydýchne. Je to ten istý muž, ktorý po deti chodil posledné štyri mesiace. Nemá zmysel podliehať panike ako vtedy, keď posledný vodič šiel do dôchodku a zjavil sa tento, oveľa mladší. Dokonca zavolała do Benjaminovej školy, aby sa uistila, že prijali niekoho nového, potom si preverila jeho odporúčania.

„Prepáčte, kto ste?“ spýtala sa jej recepcná v škole.

„Si paranoidná,“ obvinil ju Craig.

„No dobre, som paranoidná,“ zamrmle si teraz Maggie a utiahne sa do domu. Vždy lepšie byť paranoidná ako mŕtva.

Rada by poslala deti do súkromnej školy, do akej chodia Wilsonovci, ale je to tam priveľmi drahé. Wilsonovci dobre zarábajú, sú odborníci – on je uznávaný onkológ, ona zubárka –, a Maggie nemá prácu, a hoci Craig celkom slušne zarába – je predajca luxusných áut –, nestačí to na školné pre dve deti v súkromných školách, najmä keď musí financovať dve domácnosti. Všetky ich úspory padli na sťahovanie.

„Na štátnych školách nie je nič zlé,“ pripomenie si, potrebuje to počuť nahlas. Koniec koncov kedysi učila na štátnej škole.

Kedysi, pomyslí si, keď prestiera na biely plastový stôl uprostred kuchynky. Leovi uvarí vajce, do hriankovača strčí dva krajce hroziakového chleba, pozrie na deprimujúce titulky v novinách, prejde na vnútornú stranu s krížovkami; to je jediný dôvod, prečo noviny stále odoberá. „Erin!“ zakričí. A potom znova: „Erin! Radšej už vylez z tej postele!“

„Som hore!“ odbije ju Erin. „Čiluj, dokelu!“ Hore plesnú kúpeľňové dvere.

Veď by som čilovala, keby si mi dovolila, pomyslí si Maggie. Vie, že je to neférové. Život sa im obrátil hore nohami a nie je to vina jej tínedžerky. „Za to môžem ja,“ povie.

„Za čo môžeš ty?“ Leo vojde do kuchyne.

Maggie sa strhne, keď začuje synov hlas. Ako to, že ho nepočula, keď schádzal dolu schodmi? „Kde máš tenisky?“

Leo pozrie na bosé nohy. „Ach, tuším som si ich zabalil,“ ukáže na batoh na dlážke vedľa seba.

Maggie sa usmeje. *Môj malý pošuk*, pomyslí si a uvažuje, či to je dôvod, prečo sa nespriatelil s Benom Wilsonom. Keď sa dozvedela, že ich noví susedia majú syna v Leovom veku, nesmierne sa potešila a dúfala, že z nich budú dobrí priatelia, žiaľ, nestalo sa. Mala podozrenie, že to bola skôr vina Dani Wilsonovej, ktorá považuje sama seba za pridobru pre svojich susedov, radšej by bývala v luxusnejšej štvrti na prestížnej adrese, primeranejšej pre domácnosť dvoch doktorov. A možno sa jej nepáčilo, že obyvatelia Carlyle Terrace sa správali veľmi úctivo k jej manželovi, zato ju považovali za obyčajnú zubárku a až tak si ju nevážili.

Alebo je možno jednoducho potvora.

„To je pavúk?“ spýta sa Leo.

„Čo je pavúk?“

„To, čo máš na sebe,“ Leo zmení otázku na oznamovaciú vetu, v očiach sa mu zračí strach.

V očiach má strach a na vine som ja, premýšľa Maggie.
„Ach nie, nie je to pavúk.“

„Tak čo je to?“

„Nejaké omrvinky,“ improvizuje.

To ho upokojí. Sadne si na jednu zo štyroch plastových stoličiek, z batoha vyberie tenisky, strčí do nich nohy, trápi sa so šnúrkami.

„Ukáž, pomôžem ti.“ Maggie už čupí pred ním s vystretými rukami.

„Nie, netreba. Ocko hovorí, že by som sa mal vedieť o seba postarať sám.“

„Tvoj otec...“ Maggie si zahryzne do jazyka, aby nepovedala nič, čo by oľutovala. Aj tak je dosť toho, čo ľutuje. Vybehne z kuchyne. Z hriankovača práve vyskočia dve hrianky. „Chceš si natrieť na hrianky maslo sám?“ spýta sa. Nožom na maslo si isto nemôže ublížiť.

„Nie,“ odvetí, „môžeš ich natrieť.“

„Dobre.“ Najradšej by sa mu poďakovala. „Erin!“ zakričí, keď Leo dojedá hrianky. „Už je sedem preč. O polhodinu sa ti začína škola. Budeme meškať.“ Nikdy nepochopila, prečo sa vyučovanie musí začínať tak zavčasu.

„Som v kúpeľni.“

„Viem, že si v kúpeľni. Načase, aby si z nej vyliezla.“ Zamieri ku schodom.

„Páni, musíš byť taká otravná?“ zamrmle Erin, a keď Maggie dorazí na odpočívadlo, dcéra prudko roztvorí dvere na kúpeľni, prebehne popri nej s rozviatymi svetlohnedými vlasmi dlhými až po pás a s dlhými holými nohami.

„Zrejme,“ zamrmle Maggie, vojde do svojej spálne, otvorí hornú zásuvku na nočnom stolíku pri posteli. Siahne dnu,

vyberie Glock 19, obracia ho v dlani, poobdivuje ho, potom ho vhodí do veľkej plátennej tašky.

Jedným z dôvodov, prečo si Maggie vybrala Floridu, bolo to, že vychádza ľuďom v ústrety, pokiaľ ide o držanie zbraní, štát umožňuje nosiť skrytú zbraň. To znamená, že človek pomerne ľahko získa povolenie na jej držanie. A Maggie to aj urobila, vyplnila potrebné tlačivá, priložila odtlačky prstov a najnovšiu fotografiu do Tallahasee na overenie, potom päť dní čakala na vyjadrenie.

Týždeň po kúpe zbrane absolvovala povinný trojhodinový strelecký kurz. A odvtedy zbraň nosila všade so sebou.

Pre istotu, keby ju jedného dňa potrebovala.

KAPITOLA 2

DANI WILSONOVÁ VYZRIE CEZ KUCHYNSKÉ OKNO, vidí, že na ulici už stojí školský autobus. „Chlapci,“ zakričí do pracovne v zadnej časti domu, „už prišiel autobus. Tyler! Ben! Poďme! Viete, že Manuel nerád čaká.“ V duchu naráta do desať, niekoľko ráz sa zhlboka nadýchne, aby potlačila rastúce podráždenie, keď neodpovedajú, usiluje sa nebrať to osobne.

Koniec koncov nie je to nič nové. S týmto sa stretáva každý deň v práci, pacienti jej odpovedajú na zdvorilé otázky – ako sa majú, či im slúži zdravie, ako sa im žije – len jednoslovné. „Fajn,“ zahundrú, alebo „dobré“. Pravda, ústa majú dokorán a v nich často vatu, ale bolo by také ťažké, keby dodali: „A vy?“

Pravda je krutá – nikomu vlastne nezáleží na tom, či je Dani Wilsonová šťastná, alebo nie. Nikoho nezaujímajú problémy bývalej južanskej krásavice vydatej za príťažlivého doktora, sama má výnosné zamestnanie a šesťciferné príjmy. Veľmi dobre si uvedomuje, že ľudia, s ktorými trávi väčšinu času, by radšej boli niekde inde – kdekoľvek inde – než pri nej.

Môže sa niekto čudovať, že počet samovrážd medzi zubármi je vyšší než v iných povolaniach?

Pozrie ku kuchynskému ostrovčeku so štyrmi vysokými stoličkami na jednej strane. „A čo vy, kamoši? Ako sa máte?“ spýta sa dvoch pekných rybiek, jednej červenej, druhej modrej, ktoré bezcieľne plávajú každá vo svojom akváriu na mramorovom kuchynskom pulte. Tie rybky sa volajú bojovnice a musia byť od seba oddelené, lebo majú silný teritoriálny inštinkt, a keby boli v akváriu s inou rybkou, bojovali by na smrť. Aj keď sú za sklom, musia byť ďaleko od seba.

„*Pokiaľ viem, dohodli sme sa, že nebudú nijakí domáci miláčikovia,*“ poznamenal Nick, keď ich Dani raz cestou z práce priniesla domov. Ten impulzívny nákup stále nevie vysvetliť.

„*No, boli také krásne, tak som si pomyslela...*“

„*Čo si si pomyslela?*“

„*No, rybičky nie sú ako psy alebo mačky...*“

„*O to nejde.*“

„*Myslela som, že chlapci sa potešia.*“

„*O týždeň stratia záujem, ver mi,*“ vyhlásil Nick.

Samozrejme, mal pravdu. Aspoň pokiaľ išlo o mladšieho syna Bena. Najprv sa domáhal, aby modrá rybka bola jeho, no hneď si ju prestal všímať. „Je nudná,“ vyhlásil. Zato Tyler trávil celé hodiny s čelom pritísnutým na akvárium menšej bojovnice a toľko sa jej prihováral, že rybke, ktorej dal meno Neptún, teraz mohol strčiť ruku do akvária a mohol ju hladkať.

Dani nad tým žasne, na Nicka to nezapôsobilo. „*Robím si obavy o toho chlapca,*“ povie a pokrúti hlavou.

„*Je citlivý.*“

Nick znova pokrúti hlavou. „*Kto sa mazná s rybami?*“

Dani si vzdychne a zamieri do zadnej izby. „Chlapci, po-me. Autobus odíde bez vás.“

„*Neodíde,*“ namietne jej manžel obrátený chrbtom k nej. Stojí pred vitrínou, v ktorej má uloženú pôsobivú zbierku zbraní, desaťročný Tyler po jeho ľavici, osemročný Ben po

jeho pravici. „Prišiel skôr. Môže pár minút počkať. A povie sa poďme, nie pome,“ dodá a pozrie na synov. „Správna výslovnosť je dôležitá. Ľudia vás posudzujú podľa toho, ako hovoríte. Pamätajte na to.“

Dani prikývne, vie, že má pravdu, áno, väčšinou má pravdu. Ale narodila sa a vyrástla v Alabame, a hoci žije na Floride, odkedy sa vzali pred takmer pätnástimi rokmi, južanskej výslovnosti sa nevie zbaviť, nie je to ľahké.

Nick by na to bezpochyby namietol, že aj Florida sa považuje za súčasť juhu a že pre jej zvyk okoreniť vety ošúchanými výrazmi pôsobí jej reč, akoby to hovorila nejaká tetka z dediny; keď vynecháva hlásky, nemá to nič spoločné s geografiou, skôr je to prejav ľahostajnosti alebo lenivosti.

A má pravdu. Vždy má pravdu. Hoci Dani si spomína na časy, keď sa mu jej jazykové zlozvyky zdali milé. *Zvláštne, že to, čo nás kedysi vedelo očariť, nás vie po čase rozčúliť*, uvažuje a spomína na to, ako sa jej kedysi jeho sebavedomie – niekto by to možno označil za aroganciu – páčilo. Jej otec, tiež lekár, známy internista, sa správal rovnako k jej mame, ktorá zostala doma a nepracovala. Nie je to do istej miery dôvod, prečo sa rozhodla venovať sa kariére?

Samozrejme, nebolo na škodu, že obaja muži boli vysokí príťažliví blondiaci, nie čiernovlasí krásavci. Dani si vždy myslela, že arogancia patrí k veci. A Nick sa dostal dosť vysoko v medicíne, bol uznávaný, priam uctievaný onkológ. Pacienti ho nepochybne zbožňujú. Na webovej stránke chvália jeho geniálne diagnostikovanie a srdečné správanie.

Jasné, aj ja som doktorka, pripomenie si. Hoci otec by namietal, že zubárka nie je v pravom zmysle slova doktorka.

A nikto jej nemusí pripomínať, že ľudia neradi chodia k zubárovi, nech je akokoľvek šikovný.

Možno by to bolo iné, keby bola mladá a krásna, nie štyridsaťročná nízka žena s piatimi kilami nadváhy, ktoré sa jej od Benovho narodenia nepodarilo zhodiť.

„Možno keby si si dávala pozor, čo ješ, a keby si cvičila,“ povedal jej raz Nick.

„Robím, čo vím.“

„Viem,“ opravil ju.

Samozrejme, má pravdu. Vždy má pravdu. Nemôže sa vyhovárať na mladšieho syna, že kvôli nemu má nadváhu. Preboha, Ben má osem rokov. Najvyšší čas postaviť sa k tomu zodpovedne, proaktívne, znížiť kalórie, prihlásiť sa do posilňovne, možno by si mala najat' osobného trénera.

„Čo porábate?“ spýta sa teraz, už pomyslenie na trénera ju vyčerpalo.

„Ocko nám ukazuje novú pušku,“ odvetí Ben a namieri zbraň, takmer rovnako veľkú ako on, na jej srdce. „A povie sa robíte, nie porábate.“

Dani zhíkne a uskočí, nevie, či je to reakcia na pušku namierenú na jej hrud', alebo synova výčitka.

„Pozor, kamarát,“ Nick rýchlo vezme pušku synovi z rúk. „Čo som ti hovoril? Nikdy nemáš na nikoho mieriť zbraňou.“

„Nie je nabitá,“ namietne Ben.

„To je jedno.“ Otec vráti pušku na pôvodné miesto, potom zamkne vitrínu. „A teraz poslušnite mamu. Šup-šup.“

Chlapci okamžite poslúchnu, Tyler sa na ňu ostýchavo usmeje, prefrnkne okolo nej.

„Nepovedal si mi, že si kúpil novú pušku,“ poznamená Dani, keď ich už synovia nemôžu počuť.

„Ja som si nemyslel, že ťa to bude zaujímať.“

Chvíľu bola v pokušení pokarhať manžela, že zbytočne používa osobné zámená, potom si pomyslela, že by to vyznelo prízemne. Odplata by možno bola férová, ale už zistila, že málokedy to dopadne v jej prospech.